

[Oluf Pedersen.]

er nogle, som er blevet frifundet, og jeg forstod den højtærede Justitsminister saaledes, at det ogsaa var Meningen; at man kun vilde have de groveste Forbrydelser straffet — derfor de meget strenge Straffe. Men disse Frifindelser har vakt en vis Harme, ja, i Aalborg lavede man endogsaa en Slags Folkestrejke — det vil nærmest sige, man tog sig en Fridag —, fordi en Kommunist, der, efter hvad der er blevet mig fortalt, havde arbejdet for Tyskerne, var blevet træt. Han maa have fundet, at han havde tjent nok, og saa vilde han have, at de alle skulde holde fri, selv om det aabenbart ikke passede dem, men ingen vovede at gøre Indsigelse.

Det er ikke det, man forstaar ved Folkestyre. Det er blot Frygtagtighed. Er det paa Grund af dette, vi skal have denne Lov? Skal ulovlige Strejker — mærkeligt nok, at disse Strejker, selv om de er ulovlige, kan gennemføres med ministeriel Velsignelse — bestemme, hvad der skal være Lov og Ret i Landet? Men det er jo et Tidens Tegn: den nye Straffelov med tilbagevirkende Kraft, gældende Love, der ikke fuldt ud respekteres.

Vi har set, at Røverier med Vaaben i Haand, ogsaa af Folk, der skulde oprettholde Ro og Orden, har givet sig Udslag i en betinget Dom. Vi har set, at Formanden for en af Regeringspartiernes Rigsdagsgrupper har krævet, at en Dommer skal væk — han blev for øvrigt tilrettevist af Justitsministeren, der sagde, at der var Tale om nazistisk Tilbøjelighed. Vi har hørt, at en Hr. Tolstrup ovre i Jylland siger, at det var en Fejl, at man overhovedet indkaldte Landets Lovgivningsmagt. Naa, alt det faar endda være; men jeg synes, man kan forlange, at Lovgivningsmagten ikke skejer ud og lefler for Folks daarlige Instinkter, og det mener jeg man gør ved dette Lovforslag.

Lad mig sige det saa skarpt, at jeg anser det foreliggende Lovforslag for noget af det ringeste, der har været forelagt Rigsdagen, og jeg skal begrunde det. Man vil straffe alt, hvad der findes at være utilbørligt; men det kan man ikke. Jeg for mit Vedkommende synes, at selve Lovforslagets Fremsettelse er utilbørlig, men derfor skal det vel ikke være strafbart. Jeg har to Hovedindvendinger, og jeg synes, at de hver for sig burde føre til betydningsfulde Ændringer i Lovforslaget — som det foreligger, synes jeg ikke man kan forsvare at gennemføre det.

Man kan efter hidtil gældende dansk Lov straffe Landsforræderi, og jeg har intet imod, at det nærmere angives, hvad der er

Landsforræderi, til Vejledning for Domstolene; men efter Forslaget kan Handlinger, der har gavnet Landet, straffes, hvis det skønnes, at de ogsaa har gavnet Tyskerne. Man glemmer, at vi har været et besat Land, at vort Lands økonomiske Velfærd ahang af Samarbejdet med Besættelsesmagten. Samhandel til Gavn for os var — man kan sige desværre — ogsaa til Gavn for Tyskerne. Efter Bemærkningerne til Lovforslaget skal der jo ogsaa være visse Fritagelser, naar Samarbejde har været nødvendigt, naar f. Eks. Udenrigsministeren fandt, at Samarbejde var nødvendigt for at undgaa, at man fik fremmed Arbejdskraft her til Landet. Men jeg spørger: Hvor er Grænsen? Er det strafbart, naar det drejer sig om en Leverance, der blev godkendt af Industriraadet i 1941? Det er dog et saa vigtigt Punkt, at det maa være helt klart, inden Lovforslaget vedtages. Jeg synes, det hele er meget uklart. Man plejer jo kun at straffe Forbrydere og ikke ved særlig Lov at lave Forbrydere bare for at faa Folk straffet. Det forekommer mig, at man her bagefter laver sket Gerning til Forbrydelse, og saa straffer den.

Maa jeg i denne Forbindelse spørge den højtærede Justitsminister, om det virkelige er saaledes, at der stadig sidder ulovligt internerede i vore Fængsler, uden at der overhovedet her paa Rigsdagen er givet Oplysning herom. Hvis det er Tilfældet, er det ganske utilstedeligt. Endvidere spørger jeg: Vil ikke Lovens Uklarhed, dette, at det er Dommerens Skøn, som i højeste Grad bliver afgørende, medvirke til — og har det ikke medvirket til —, at mange uskyldige kommer til at sidde paa Mistanke, fordi man ikke er klar over, at de er uskyldige?

Min anden Hovedindvending mod Lovforslaget er, at man har givet Loven tilbagevirkende Kraft. Det er utilbørligt, og man vil forstaa, at Retsforbundet maa gøre Indsigelse mod Lovforslaget i den foreliggende Form. Der maa ske afgørende Ændringer. Man kan ikke gøre landsgavnige Handlinger til Landsforræderi, fordi de ogsaa har gavnet andre, og man kan mindst af alt gøre en saadan Handling strafbar med tilbagevirkende Kraft. Jeg vil mene, at man bør ikke, som foreslaaet i § 2, straffe, hvad der er utilbørligt, men hvad der er landsskadeligt. Det er ligetil. Man bør endvidere efter § 2 fastsætte Straffe for Handlinger, som har skadet danske Interesser. Det er ikke nok, at de har gavnet tyske Interesser. Det afgørende maa være, at de har skadet danske Interesser. Hvis